

ΜΙΑ ΦΥΛΑΚΗ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τὸ Ζυρτὰν-καπουσοῦ ἦτο μία τῶν φυλακῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὑπὸ τὴν φυλακὴν ταύτην διαβαίνων τις ἤκουε θρηνητικὴν τινα ᾠδὴν ἐν εἵδει μυρολογίου, καὶ ἀναβλέπων πρὸς τὸ μέρος τοῦ τείχους, ἔθεν ἐξήρχετο ἡ φωνή, διέκρινε μορφήν ἀνθρώπου, προφανομένην ἔσωθεν τῶν σιδηρῶν τῆς θυρίδος κιγκλίδων, καὶ ἐπικαλουμένην τὴν συμπάθειαν τοῦ διαβάτου, ὅς τις οὐδέποτε σχεδὸν παρέλειπε νὰ ῥίψῃ τὸν ὀβολὸν του εἰς τὸ παρηρτημένον ἀπὸ τοῦ τείχους *καυκίον* διὰ τοὺς φυλακαμένους. Τὸ Ζυρτὰν δὲν ἦτον ὅμως ἀπλῶς φυλακή, ὁποῖαι τῶν ἡμερῶν μας αἱ φυλακαὶ· διότι ἐντὸς αὐτοῦ ἔστρεβλοῦντο, παρεκτὸς τούτου, καὶ οἱ πολιτικῶς ἐνοχοί, πρὶν θανατωθῶσιν, ἵνα ὁμολογήσωσι ποῦ εἶχον κεκρυμμένα τὰ χρήματά των! Καὶ ἔξαν πολλοὶ τῷ 1850, οἱ ὁποῖοι εἶδον πρὸ τεσσαράκοντα τριῶν χρόνων τὸν ἡγεμόνα Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντην προτείνοντα, ἀντὶ πάσης ἀποκρίσεως, εἰς τοὺς ὑποκάτωθεν τῆς θυρίδος ταύτης ἱσταμένους τολμηροὺς φίλους του, ἀπὸ τῶν κιγκλίδων αὐτῆς τὰς χειρὰς του περιδεδεμένας, καθὼς ὁ Σύριος Φερεκὺδης ποτὲ, διείρων τὸν δάκτυλον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀπῆς τοῦ οἰκίσκου ὅπου κατέκειτο φθειριῶν, ἔλεγε πρὸς τοὺς φίλους του: *Χρωτὶ δὴλα!* Καὶ ἔρκει τοῦτο νὰ ἐννοήσωσιν ὁποῖα μαρτύρια ὑπέφερον ὁ περὶδοξος γέρον ἐντὸς τοῦ βαράθρου τούτου. Ἡμῖν τρισκαίδεκαετῆς, ὅταν περὶ τὰ 1810 ἤκουον τὸν ἰδιαιτέρον γραμματέα καὶ συναθλητὴν τούτου τοῦ Ἡγεμόνος, Ἀδὰμ τὸν ἐξ Ἀγχιάλου, φιλοσοφοῦντα ἐν τῇ κατὰ τὴν νῆσον Χάλκην Μονῇ τῆς Θεοτόκου, διηγούμενον τὰς φρικτὰς ἐκείνας στρεβλώσεις, εἰς τὰς ὁποίας καθυπεβλήθη ὁ ἀείμνηστος πρεσβύτης, ἐκτιθέμενος πρὸ τοῖς ἄλλοις καὶ γυμνὸς ἐν ὑπαίθρῳ κατὰ μῆνα Ἰανουάριον· ἀλλ' οὔτε τοῦτο, οὔτε τῶν ἄρμων του αἱ ἐξαρθρώσεις, οὔτε τῆς κεφαλῆς του ἡ μετὰ ἀστραγάλων περίσφιγξις, ἦτον (ἔλεγεν ὁ συμμετοχὸς τούτων ὄλων Ἀδὰμ) παραβλητέα μετὰ τὴν τῆς ἀυπνίας βάσανον, διὰ τῆς ὁποίας ταλαιπωροῦντες αὐτὸν οἱ δῆμιοι ὁλόκληρον ἑβδομάδα, τὸν ἔφερον εἰς ὑπνοδατικὴν κατάστασιν, καθ' ἣν, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται, ἀπεκρίνετο εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις. Ἀλλ' ἀντεῖχεν εἰς ὅλα ταῦτα τριανταπέντε ἡμερονύκτια ὁ αἰοίδιμος, ἐξομολογούμενος καὶ ἐχαριστῶν τῷ Θεῷ, κατὰ τὸν Ἰῶβ, ἄχρις οὗ τῇ 13 Ἰανουαρίου τοῦ 1807 ἐκαρτομώθη, καὶ ἡ μὲν κεφαλὴ αὐτοῦ ἐξετέθη, ὡς σύνηθες, εἰς τὴν τοῦ Μπάμπ-ὑ-χουμαϊὸν κόγχην, τὸ δὲ σῶμα ἐμβιβάσας εἰς πλοῖον ὁ δῆμιος, περιέφερον ὑπὸ τὰς οἰκίας τῶν συγγενῶν του, ἵνα τὸ ἀγοράσωσι πρὸς κηδείαν, ἐπιφωνῶν συχνάκις ὅτι ἐμελλεν ἄλλως νὰ τὸ ῥίψῃ εἰς τὸν βυθόν. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ φανῇ ἀγοραστὴς τοῦ πασίου τοῦτου, ὑποπτεύοντες ἅπαντες καὶ ἐν τούτῳ πα-

γίδα τῆς ἐξουσίας, ἄχρις οὗ Ἰουδαῖός τις ἐκ τῶν τοῦ Κουρού-τσεσμὲ ἐγχαρίων, καθ' ὑποβολὴν καὶ διὰ χρημάτων τινὸς αὐτῶν, τὸ ἡγόρασε διὰ 500 γρόσια, καὶ τὸ ἔθαψαν ὑπεράνωθεν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου.

Σ. Α. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

Ο ΔΥΣΜΟΡΦΟΣ

[Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ * Κ.]

Συνέχεια· διὰ σελ. 488.

Δύσκολον νὰ συλλάβῃ τις σύμπτωσιν ἀπαισιότερων περιστάσεων ἀπὸ ἐκείνας, ὅρ' ἂς ὑπέκυπτεν ὁ λόρδος Σαινζερμαῖν, ἢ νὰ φαντασθῇ μέχρι τίνος σημείου καθίστατο ἡ Λιλία ἀναγκαία διὰ τὴν εὐτυχίαν του.

Ταπεινωθεὶς εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς συμπαθείας, ἔχων καρδίαν πλασθεῖσαν ν' ἀγαπᾷ ἀρ' ἧς ἡμέρας εἶχεν εἰσέλθει ἡ Λιλία εἰς τὴν οἰκογένειαν Βρανδῶνων καὶ αὐτομάτως προσηλώθη εἰς αὐτὸν, ἡσθάνθη τὴν ζωὴν αὐτοῦ αἴφνης μεταβληθεῖσαν. Θερμανθεὶς ὑπὸ τῆς τρυφερότητος τῆς κόρης ταύτης, ἡσθάνθη τὴν πληγωμένην ψυχὴν αὐτοῦ ἐπαναζῶσαν. Καθιστάμενος προστάτης τῆς, ἀφιερούμενος εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς, εἶχεν εὖρει ἐπὶ τέλους ἐνδιεφέρον ἐν τῷ τέως ἀπέλιπιδικαί σκοτεινῷ αὐτοῦ βίῳ τὸ ζωηρὸν πνεῦμα τῆς Λιλίας, ἡ θορυβώδης αὐτῆς εὐθυμία, αἱ ἀρεταὶ αὐτῆς ἐτοιμολογίαι καὶ αἱ ἀξιολάτρευτοι παραφοραί τῆς τὸν ἐφαίδρυνον, ἐμποιοῦσαι λήθην εἰς τὰ δεινὰ του. Ἀ! πόσον ἦσαν εὐτυχεῖς ὡς ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ! Πάντα ταῦτα ἤδη δὲν ὑφίσταντο πλέον. Τὸ βαθὺ ἐκεῖνο πάθος, τὸ ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου ὑπολανθάνον, ἐκραγὲν αἴφνης, μετέβαλε τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων. Ἐκείνη τὴν ὁποίαν εἶχε περιποιηθῇ καὶ ὠδηγήσει ὡς ἀδελφὴν, ἐξήγειρεν εἰς αὐτὸν ὡς ἐρωμένη ταπεινώσεως μόνον καὶ φόβου αἵθημα· ἡ ἀθῶα ἐκείνη ἀφοσίωσις, τὴν ὁποίαν ἀμφοτέρωι ἡσθάνθησαν ἀμοιβαίως, ἀγέρωχοι ἐπ' αὐτῇ, καθίστατο σήμερον ἔρως· ἔρως, ὥστις γνωστὸς καθιστάμενος, ἐφρόνει, εἰς αὐτὴν μὲν ἤθελεν ἐμπνεύσει τρόμον, ἐκείνον δὲ ἤθελε καταστήσει γελοῖον εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κόσμου. Ἐντεῦθεν αἱ ἀγωνίαι του, ὅταν ἐκείνη ἦτο πλησίον του, μολονότι δὲν ἡσθάνθη τὴν δύναμιν νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀπουσίαν τῆς.

Ἐβλεπον προφανῶς ὅτι ὁ λόρδος Σαινζερμαῖν ὀλίγον χρόνον ἐμελλε νὰ ζήσῃ ἀκόμη.

Τὶ ἐσκέπτετο ἡ μαρκεσία; Δὲν ἔχω τὴν ἀπαίτησιν νὰ τὸ γνωρίζω· ἀλλ' οὐδέποτε εἶδον μεγαλητέραν μεταβολὴν εἰς ἀνθρώπινον πλάσμα. Καθ' ὅσον ἡ ὑγεία τοῦ προγονοῦ αὐτῆς ἐχειροτέρευε, κατὰ τοσοῦτον ἡ μαρκεσία ἐφαίνετο ἀναγεννωμένη· ἡ ὄψις αὐτῆς ἐπανελάμβανε τὰ χρώματά της· τὸ βάδισμά της τὴν εὐστάθειάν του, τὸ μέτωπόν της τὴν γαλήνην του. Παρεῖχεν εἰς τὸν ἀσθενῆ δειγμάτα ἐνδιεφέροντος, μετ' ἀνησυχίας ζητοῦσα πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας